

Arrest

nr. 113 155 van 31 oktober 2013
in de zaken RvV X / II , RvV X / II en RvV X / II

In zake: I.
1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

II.
X

Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

III.
X

Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat Bernardo JOAO NZADI, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak 132 965).

Gezien het verzoekschrift dat Luisa Maria COIMBRA NDALA, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak 132 966).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2013 wordt een beslissing genomen inzake de aanvraag die de verzoekende partijen hadden ingediend om verblijfmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

B., J. N. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

C. N., L. M. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

J. B., E. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

N. B., V. L. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

J. N., B. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Angola

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., J. N.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15.05.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reeel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reeel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens biagevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. »

Deze beslissing wordt aangevochten met het beroep gekend onder het nummer 135 302.

1.2. Diezelfde dag wordt in hoofde van elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Deze bevelen worden aangevochten met, respectievelijk, de beroepen nr. 132 965 en 132 966. Zij luiden als volgt :

In hoofde van de eerste verzoeker :

“En execution de la decision de

In uitvoering van de beslissing van

P.F., attaché,

délégué de la Secrétaire d'état à l'Asile et la Migration, il est enjoint au nommé:

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

B., J. N. né à Damba le (...), de nationalité Angola

B., J. N. geboren te Damba op (...), nationaliteit Angola

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islands, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tch6quie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

Duilsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée;

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980;

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixe conformément in l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé l'intéressée n'est pas reconnue comme réfugié.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend.”

In hoofde van de tweede verzoekster

*“En execution de la decision de
 In uitvoering van de beslissing van
 P.F., attaché,
 délégué de la Secretaire d'etat à l'Asile et la Migration, il est enjoint au à la nommée:
 gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
 C. N., L. M. née à Luanda le (...), de nationalité Angola
 C. N., L. M. geboren te Luanda op (...), nationaliteit Angola
 De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants au plus tard dans les
 30 jours de la notification :*
*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te
 verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:
 Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islands, Italie,
 Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie,
 Slovaquie, Suède, Suisse et Tch6quie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.
 Duilsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,
 italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,
 Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist
 zijn om er zich naar toe te begeven.
 En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée;
 Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980;
 2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixe conformément in l'article 6, ou ne peut apporter la
 preuve que ce délai n'est pas dépassé l'interessée n'est pas reconnue comme réfugié.
 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het
 bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend.”*

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de eerst vermelde bestreden beslissing, met name deze waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden, op 16 mei 2013 werd genomen door attaché P.F. De beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werden diezelfde dag genomen « *in uitvoering van de beslissing van P. F., attaché* », en dus onmiskenbaar in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Het past dan ook, in het kader van een goede rechtsbedeling, de drie zaken wegens hun verknochtheid samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is afgeleid uit de schending van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers citeren artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verwijzen naar de medische gegevens zoals die blijken uit de brief van dokter C.V, waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij aan een ernstige depressie lijdt. Zij stellen : *“Uit de tekst van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de tweede voorwaarde van voormelde artikel 9ter, § 1 namelijk dat de ziekte waaraan eerste verzoekende partij lijdt geen “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” niet onderzoekt*, en : *“In casu heeft de arts-adviseur niet onderzocht of de noodzakelijke medische verzorging voor verzoekende partij in haar land van herkomst aanwezig is en verwerende partij heeft evenmin dit onderzoek gevoerd”*. Hoewel de motiveringplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet worden gegeven, moet de eerste bestreden beslissing niettemin verzoekende partij minimaal toelaten te begrijpen waarom deze bestreden beslissing werd genomen, zo betogen verzoekers verder, zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden. *In casu* heeft verwerende partij niet uiteengezet waarom verzoekende partij niet voldoet aan de tweede beschreven voorwaarde die de wet voorziet. Door bovendien onvoldoende er over te waken dat alle verplichtingen inclusief het onderzoek naar het *“reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* aan de hand van alle elementen van de concrete feitelijke context waarin verzoekende partij

zich bevindt, die de wet aan de ambtenaar-geneesheer oplegt naleeft (artikel 9ter, § 1, laatste lid van voormelde Wet van 15 december 1980) heeft verwerende partij bovendien onzorgvuldig gehandeld.

3.2. De verwerende partij voert in haar nota aan dat *“uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft”*. Zij gaat verder als volgt :

“Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De verzoekende partij haar beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk volkomen voorbij aan de inhoud van de eerste bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs niet wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst beschikbaar is.

Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 V vreemdelingenwet.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur..

De verwerende partij wijst voorts nog op (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de wee zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland. noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen.

"The Court now turns to the applicant's complaint as regards the implications removing him to Russia could have for his mental health. In this context the Court reiterates its findings in the case of N. v. the United Kingdom (see N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, ECHR 2008) that concluded that the Court's principles, as applicable to such a complaint, were as follows in its paragraphs 42 to 44:

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom [see D. v. the United Kingdom, 2 May 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997 III] it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in *D. v. the United Kingdom* and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (*Airey v. Ireland*, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States."

85. The Court accepts that the applicant was suffering, according to the medical letters he has provided, from post-traumatic stress disorder and depression. It further acknowledges that the doctors treating him recommended ongoing pharmacological and psychotherapeutical treatment. However, the Court is mindful of the high threshold set in the Court's jurisprudence as regards the very exceptional circumstances required to raise an issue under Article 3 of the Convention when it comes to access to health care in removal cases (see also, additionally to the quotation in the paragraph above, *Bensaid v. the United Kingdom*, no. 44599/98. § 40, ECHR 2001-1). In the present case the Court is not convinced that the applicant's mental health status and its alleged expected deterioration in the event of his being removed to Russia amount to such "very exceptional circumstances" and could thus trigger the application of Article 3 of the Convention "

De verzoekende partij haar kritiek is niet ernstig.

[...]

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief".

3.3. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

In zijn advies, waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het geheel onderschrijft aangezien hij ernaar verwijst in de eerste bestreden beslissing, stelt de arts-adviseur wat volgt :

“II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 32 jarige man sprake zou zijn van een PTSD, ofschoon er geen levensbedreigend trauma geobjectiveerd wordt, enkel plaatselijke problemen met de politie worden vermeld.

Op de consultatie van 15/5/2013 blijkt dat betrokkene geen cognitieve of geheugen disfuncties heeft, uiterlijk zijn er geen tekens van depressie waar te nemen, en functioneel is het klinisch onderzoek volledig normaal. De vastgestelde luttelken houden zeker geen objectivatie in van eventuele mishandelingen, maar wijzen eerder op vroegere ontstekingen (zweer)

Bij navraag blijkt ook dat er geen hospitalisaties noch acute opstoten te vermelden zijn. De anxio-depressieve toestand is voornamelijk gerelateerd met het onzekere vluchtelingenstatuut waarin hij zich nu bevindt. Er wordt geen vitale depressie bevestigd.

De gezondheidstoestand waarin betrokkene zich bevindt houdt geen risico in, noch voor het leven noch voor zijn fysieke integriteit, zeker niet op korte of op middellange termijn. Meer zekerheid over zijn vluchtelingenstatuut kan alleen maar soelaas brengen in zijn onzekere toestand.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen en mijn klinisch onderzoek niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er is geen enkele melding van andere aandoeningen of klachten die actueel een bedreiging zouden kunnen zijn voor de betrokken jonge en overigens goedgezonde man. Er waren geen verdere acute opstoten, er waren geen hospitalisaties.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening vereist die levensbedreigend is. Gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van het genoemde Artikel.”

De verzoekende partijen verwijzen naar de medische situatie van eerste verzoeker zoals blijkt uit de bij hun aanvraag gevoegde attesten en voelen zich gegriefd, stellende dat de verwerende partij de tweede mogelijkheid van artikel 9ter, § 1 niet heeft onderzocht, met name heeft noch de arts-adviseur, noch verwerende partij onderzocht of de noodzakelijke medische verzorging voor de eerste verzoekende partij in haar land van herkomst aanwezig is. De verwerende partij stelt daarentegen dat verzoekende partijen klaarblijkelijk volkomen voorbijgaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf. Immers, zo stelt zij, werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs niet wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst beschikbaar is. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd. De arts-adviseur is niet nagegaan of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden niet onderzocht. De verwerende partij stelt dan wel dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet moest worden gevoerd omdat zelfs zonder adequate behandeling er geen sprake kan zijn van een mensonterende behandeling, maar gaat eraan voorbij dat het advies terzake niet ontdaan is van enige dubbelzinnigheid: de arts stelt enerzijds dat geen vitale depressie wordt bevestigd en dat geen acute opstoten of hospitalisaties te melden zijn doch erkent anderzijds dat er sprake is van een anxiodepressieve toestand en maakt ook –onder het kopje medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten- melding van het feit dat volgens de medische attesten verzoeker antidepressieve en anxiolytische medicatie wordt voorgeschreven. Over de behoefte aan verderzetting van deze medicatie of de mogelijke stopzetting ervan wordt door de arts-adviseur met geen woord gerept. Daarbij komt dan nog eens dat zijn conclusie volledig blijkt opgehangen te zijn aan de vaststelling dat geen aandoening voorhanden is die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, dat er geen directe bedreiging blijkt voor het leven van betrokkene, er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. Wat met dit laatste precies wordt bedoeld, wordt niet verduidelijkt. Deze conclusie, samengenomen met de vaststelling van de arts-adviseur dat er geen sprake is van een vitale depressie en de vaststelling dat de niet-betwiste anxiodepressieve toestand en de medicamenteuze behandeling zonder meer aan de kant worden geschoven, kan niet anders dan leiden tot de bevinding dat de arts-adviseur –zoals bijgetreden door de gemachtigde- van oordeel is dat, opdat de eerste verzoekende partij in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Dit standpunt vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Noch de arts-adviseur in zijn advies, noch de verwerende partij in haar nota kunnen dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend

met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook de vermeldingen in de memorie van toelichting waaruit blijkt dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG (zgn. kwalificatierichtlijn), doen geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat *in casu* blijkt uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan vermogen niet aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Daarenboven en ten overvloede dient te worden vastgesteld dat het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop stelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”*

(vrije vertaling: *“de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost”*).

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte *“levensbedreigend”* dient te zijn *“gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”*. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*. De Raad verwijst in die zin naar de zaak *Aswat v. Verenigd Koninkrijk* (EHRM 16 april 2012, nr. 17299/12) waarbij het EHRM oordeelde dat de uitlevering van een man met paranoïde schizofrenie, omwille van de uitzonderlijke omstandigheden, een schending inhield van artikel 3 van het EVRM.

Er dient derhalve allereerst vast te staan dat het een fysieke of geestelijke aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, wat *in casu* niet blijkt uit het advies noch uit de eerste bestreden beslissing.

Voorts heeft het Hof dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van fysieke hetzij van geestelijk aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien deze medische behandelingen behoeven en er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op termijn zullen evolueren naar een levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand direct of actueel levensbedreigend dient te zijn.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.)

De verwerende partij verwijst naar de zaak *I.K. v. Oostenrijk* (EHRM 28 maart 2013, nr. 2964/12) en betoogt dat in deze zaak een schending van artikel 3 van het EVRM wordt weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar dat duidelijk wordt herhaald dat zijn gezondheidstoestand een verwijdering in de weg zou staan. Het EHRM is tot een dergelijke conclusie kunnen komen zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland, noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland, zo stelt de verwerende partij. Daargelaten de vraag of uit deze ene zaak kan worden afgeleid wat de verwerende partij eruit afleidt, stelt Raad vast dat het hier een éénmalige zaak betreft, die daarenboven verwijst naar de algemene beginselen van de rechtspraak van het EHRM, die hierboven werden besproken. Deze ene zaak houdt dus geen ommekeer in van de rechtspraak van het Hof. Voorts wordt wat de verwerende partij afleidt uit deze ene zaak niet bevestigd door latere rechtspraak van het EHRM (zie met name EHRM 16 april 2013, nr. 17299/12, *Aswat v. Verenigd Koninkrijk*).

Aldus blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Gelet op een en ander moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.4. Uit de bewoordingen van de door de verzoekende partijen aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten blijkt, zoals reeds gesteld, onmiskenbaar dat zij werden genomen "in uitvoering" van de eerste bestreden beslissing. In de verzoekschriften gericht tegen de bijlages 13 voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de vaststellingen hierboven die onder meer betrekking hebben op het feit dat de verwerende partij een te beperkende interpretatie heeft voorgestaan van artikel 3 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing, en gezien de tweede bestreden beslissing noch het administratief dossier blijken te geven van een bijkomend of

uitgebreider dan wel anders ingevuld onderzoek naar een mogelijk risico op een schending van de voormelde bepaling, dringt ook een vernietiging van deze beslissingen zich op.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en ook de tweede en derde bestreden beslissing moeten worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nummers X, X en X, worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van dezelfde datum tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS